

тета въ Краковъ, писалъ: „Псалмигъ на Николаусъ Гомолка“ — (дисертация — 1912), „Многогласната църковна пѣсенъ въ Полша презъ XVI в.“, „Проблемата за съдържащото въ музиката“, „Енциклопедия на музиката“, „Цигулката“; една биография на Бетховена (1921), единъ учебникъ по хармония, „История на музиката“ (1921) и др.

Райтио, Вейньо — Raitio, Väenö — финландски компонистъ-модернистъ, род. 15 апр. 1891 въ Сорвала, учителъ на Хелзингфорския музикален институтъ, компонираше: една симфония „Ноктурно“, „Антигона“, „Естатична фантазия“ и „Луна на Юпитеръ“ за оркестъръ, единъ концертъ за пиано и оркестъръ, една „Поема“ за чело и оркестъръ, една цигулкова соната, единъ клавир-квинтетъ.

Райха, Антонъ — Reicha, Anton — виденъ инструменталенъ компонистъ и бележитъ теоретикъ и учителъ, род. 27 февр. 1770 въ Прага, умр. 28 май 1836 въ Парижъ, живѣлъ въ Бонъ (флейтистъ въ оркестра на курфюрста) и Хамбургъ, дето се поставя операта му „Французитъ въ Египетъ“, после — въ Парижъ и Виена. Тамъ (Виена) се сближава съ Бетховена, Хайдн и Салиери, и въ тѣхната срѣда узрѣва неговия композиционенъ даръ. Поради военнитѣ събития — 1808 отива за втори пѣтъ въ Парижъ, и поставя три свои опери, имали посрѣдственъ успѣхъ. Следъ смъртта на Меюль, 1818 бива назначенъ професоръ по композиция въ консерваторията. 1824 излиза първата частъ на капиталния му трудъ „Учебникъ по висша музикална композиция“, който му създава име на голѣмъ теоретикъ, и при него започватъ да се стичатъ отъ всѣкъде ученици. Отъ творенията му заслужаватъ да се поменатъ: 2 симфонии, 20 струнни квартета, 24 хорнови триа, 12 цигулкови сонати, 22 флейтови дуета, 57 клавирни вариации, и нѣколко опери, а отъ теоретичнитѣ му трудове (освенъ горния въ 2 части) и: „Изкуството на драматическия компонистъ, или пѣленъ курсъ на вокалната композиция“ (1833), „Етюди, или теория за пианото, ръководена по единъ новъ начинъ“ (1800), „Малъкъ учеб-

никъ по практическа хармония“ и др. Ученици на Р. сж: Листъ, Гуно, Данкла и др.

Райхардт, Йоханъ Фридрихъ — Reichardt, Johann Friedrich — бележитъ пѣсененъ и оперенъ компонистъ, и музикаленъ писателъ, род. 25 ноем. 1752 въ Кьонингсбергъ (Пруссия), умр. 27 юний 1814 въ Гибихенщайнъ при Хале, училъ теория, пиано и цигулка въ Кьонингсбергъ, и философия, както и музика, въ Лайпцигъ; 1775 — капелмайсторъ на Фридрихъ Велики въ Берлинъ; получилъ отпуску, 1782 пропътува Италия, отива въ Лондонъ и Парижъ, дето получава поръчки за написване две опери за Парижъ. Голѣма творческа и музикална дейность развива при Фридрихъ Вилхелмъ II, за когото пише нѣколко опери, кантати и др. Поради съчувствие къмъ французската революция — 1794 бива уволненъ. 1796 го виждаме инспекторъ на солиницѣтъ въ Хале. После Р. се връща наново въ Берлинъ; 1802 посещава още веднажъ Парижъ, а 1806 год. при французското настѣпление, той избѣгва въ Кьонингсбергъ, но Йер. Наполеонъ го заставя да се върне отъ тамъ и го назначава за капелмайсторъ въ Каселъ. Получилъ отпуску, отива въ Виена, но я просрочва и бива уволненъ, следъ което отива въ Гибихенщайнъ, дето остава до смъртта си. Значението на Р. лежи главно въ неговитѣ пѣсни, много отъ които на текстове отъ Гьоте (съ когото той е билъ въ приятелски връзки и, който го е ценѣлъ високо) и като първостъздателъ на нѣмския лидершпилъ. Значително мѣсто има той, сжцо; и въ историята на нѣмската опера и инструменталната музика. Творби: 7 симфонии, 14 концерта за пиано, 1 концертъ за цигулка, концертанте за струненъ квартетъ и оркестъръ, 11 цигулкови и 17 клавирни сонати, клавирквартетъ, 2 клавир-квинтета, нѣколко опери („Андромеда“, „Олимпиада“, „Тамерланъ“, „Протезилао“), оратории, кантати, псалми и множество пѣсни. Отъ писателскитѣ му трудове най-важни сж: „Върху нѣмската комическа опера“ (1774), „Писания върху берлинска музика“, „Младостта на